

[Eva Møller]

en ordning, som er frivillig, og derved får løst de problemer, vi har set på.

Jeg vil gerne minde fru Jytte Andersen om, at årets finanslov ikke er vedtaget med de socialdemokratiske stemmer, men derimod med stemmer fra de nuværende regeringspartier, fordi vi finder, at det er rigtigt og rimeligt, hvis man kan lave en saglig ordning, at bruge 50 mio. kr., men ikke på de meget luftige ordninger, som koster op mod 32 mia. kr., som fru Jytte Andersen tidligere har talt for, kaldet BFU.

Holger K. Nielsen (SF):

Når nu fru Eva Møller har travlt med at tale om såkaldte saglige argumenter og så til sidst siger, at der er BFU-ordninger, der koster 32 mia. kr., synes jeg ærlig talt, at fru Eva Møller for sig selv burde tænke lidt over, hvad saglighed er.

Sandheden er, at de BFU-forslag, som var til behandling for et år siden, ikke kostede særlig meget; de tog faktisk udgangspunkt i de 50 mio. kr., som var afsat.

Jeg vil gerne fortsætte lidt med den saglighed, som Det Konservative Folkeparti slår på, ikke mindst når man er rasende modstander af betalt frihed til uddannelse. Hvad er situationen i øjeblikket? Situationen er, at virksomhederne i Danmark bruger milliardbeløb på efteruddannelse. Hvem er det, der får gavn af disse efteruddannelsespenge? Det er i al væsentlighed de folk, der i forvejen har en god uddannelse.

For Det Konservative Folkeparti er det helt i orden, at en virksomhed kan bruge 50.000–100.000 kr. på at sende en direktør på et overlevelseskursus, hvor han skal lære at dræbe små kaniner. At de uddannede eller de, der har en meget kort uddannelse, skal have mere uddannelse, er De Konservative imod. Det er det, De Konservative kalder saglighed. Jeg synes, det er helt klar klassepolitik.

I forlængelse af det vil jeg gerne sige, at vi var meget glade for et år siden, da der endelig syntes at være flertal for en reform om betalt frihed til uddannelse.

Der var fremsat forslag fra Socialdemokratiet, fra SF og fra De Radikale. Det var vel forskellige forslag, men der var alligevel enighed om en række grundlæggende elementer, som dels var fornuftige, dels betød, at man nu endelig kunne komme i gang.

Så kom valget. De Radikale kom med i regeringen. En af konsekvenserne er det BFU-forslag, eller hvad det nu er, som vi står med i dag, og som er langt ringere end det, vi behandlede sidste år.

Jeg har bemærket, at begge forslag, både det radikale fra sidste år og det nuværende regeringsforslag, forholder sig til 10-punkts-programmet, men med den meget sigende forskel, at hvor det radikale forslag henviser til både punkt 6 og punkt 7, henviser regeringsforslaget kun til punkt 6. Det er netop her, hele humlen ligger, det er den manglende orlovsordning. Det er den, punkt 7 i 10-punkts-programmet handler om. Her skyder regeringen sig ind under, at det skal arbejdsmarkedets parter klare. Når vi kender den ekstreme modstand, som arbejdsgiverne har imod dette, er der en meget stor fare for, at det ikke bliver til noget mellem arbejdsmarkedets parter.

Da orlovsretten er en helt fundamental ting, vil jeg gerne allerede nu spørge regeringen og kulturministeren: Hvis nu arbejdsmarkedets parter ikke bliver enige om nogen orlovsordning, hvad så? Vil regeringen så bare se passivt til, eller vil regeringen love her i dag at spille ud med en orlovsordning gennem lovgivning?

Vi er enige i, at man skal starte gradvis med betalt frihed til uddannelse, men mener, det er vigtigt, at vi får en klar planlægning af finansieringen. Dermed vil jeg igen sige til den konservative ordfører: saglighed. Jeg havde opfattet dette forslag således, at der bliver tale om en overførsel af de 50 mio. kr. til de to næste år, at der er tale om, at man afsætter 50 nye mio. kr. for 1990 og 50 nye mio. for 1991, men jeg vil da allerede nu bede om et svar på, om det er meningen, at de 50 mio. kr. skal bruges over tre år, eller om der bliver tale om, at der kommer nye penge til i de kommende år.

Vi mener også, det er meget vigtigt, at man i en BFU-ordning får tilknyttet de mennesker, der skal bruge ordningen, og deres arbejdslivserfaringer. Vi lægger megen vægt på det, vi kalder kollektive kurser, hvori ligger, at man skal kunne starte uddannelse med udgangspunkt i arbejdssituationen på en arbejdsplads eller i et lokalområde.

Alle de undersøgelser, der har været om korttidsuddannedes uddannelsesbehov og -erfaringer, viser, at det er meget vigtigt, at man kan indgå i en sammenhæng, hvor man kender nog-